

De la literatura a les cuines de la Mediterrània

La terra i el mar

Ara, estranyament, sembla com si la cuina sempre hagués estat com és ara. Com a la resta de la casa, el terra és de rajola encerada, les parets de guix blanc i al sostre hi ha [...] bigues fosques. Hem evitat deliberadament els armaris. Fou fàcil construir els pilars de rajola per als gruixuts taulons de les lleixes que vam imaginar quan ens passàvem les nits dibuixant-los en fulls de papaer quadriculat. Ed i jo vam tallar els taulons i els vam pintar de blanc. A les paneres que vaig comprar al mercat, hi tinc estris de cuina. Les lloses de marbre blanc de Carrara dels taulells se'm fan agradables a la vista, són fresques al tacte i van bé per treballar la massa de les pizzes o els pastissos que faig. Vam penjar els mateixos prestatges senzills en una altra paret per posar-hi els gots i els bols per a la pasta. Ed ha clavat uns claus amb el trepant per assegurar-lo, tot fent que saltessin pedretes de la sòlida roca i forçant el trepant al màxim.

La signora que vivia aquí fa cent anys podria entrar i posar-se a fer el menjar. L'encantaria l'aigüera de porcellana, prou gran com per banyar-hi una criatura, amb el seu escorredor i l'aixeta de crom. Me la imagino amb la barbeta afilada i els ulls negres lluents, amb el cabell recollit amb una pinta. Porta sabates resistents amb cordons i un vestit negre amb les mànigues arromangades i és a punt d'estirar amb el corró la massa dels ravioli. Sens dubte, es mostraria sorpresa davant els electrodomèstics: el rentaplats, la cuina i la nevera que no fa gel (encara és una novetat a la Toscana), però, tanmateix, se sentiria com a casa. En la meva altra vida, quan sigui arquitecte, sempre dissenyaré cuines que s'obrin a l'exterior. M'apassiona sortir a escapçar les bajoques asseguda al pedrís. Fora poso els pots bruts en remull, deixo eixugar els draps de la cuina sobre el mur, tiro l'aigua neta que em sobra a la ravenissa, la farigola i el romer que brosten al costat de la porta. A l'estiu, la doble porta roman oberta dia i nit, de manera que a la cuina hi entra llum i aire. Una vespa —és la mateixa?— entra cada dia, beu a la pica i se'n torna.

L'únic detall realment nord-americà és la il·luminació. El preu extremadament elevat de la llum explica la presència de bombetes de quaranta vats en tantes cases. No suportem les cuines fosques. Vam triar dos accessoris alegres i un reòstat, la qual cosa provocà una gran consternació a Lino, l'electricista. Mai ha instal·lat un reòstat, i això l'intriga. Però... les llums! "Amb una n'hi ha prou. No faran cap operació aquí dins", va insistir. Es va sentir amb l'obligació d'advertir-nos que la factura... No trobava les paraules, així que es va limitar a sacsejar les mans a l'ensems que remenava el cap. No hi ha dubte que anem de cap a la ruïna.

A la lleixa de rajola que hi ha damunt la pica, he començat a posar-hi plàteres i bols de majòlica de la localitat. Havia pensat convèncer Shera perquè vingui i amb unes plantilles em decori la franja superior de les parets amb una sanefa amb raïms de parra. Però, per ara, la cuina "è finita".

